

NORGES HØYESTERETT

Den 11. mars 2005 avsa Høyesterett dom i

HR-2005-00375-A, (sak nr. 2004/1631), sivil sak, anke,

Staten v/Utlendingsnemnda

(Regjeringsadvokaten
v/advokat Thomas Nordby – til prøve)

mot

A

(advokat John Christian Elden)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Øie**: Saken gjelder gyldigheten av utlendingsmyndighetenes vedtak om å utvise en utlending som er idømt straff i Norge for blant annet grov vold, jf. utlendingsloven § 29 første ledd bokstav c. Den reiser særlig spørsmål om hvilken betydning det har ved forholdsmessighetsvurderingen etter § 29 andre ledd at utlendingen kom til Norge i ung alder.
- (2) A flyktet sammen med familien sin fra Vietnam til Malaysia da han var 9 år gammel. Han oppholdt seg i flyktningleir i Malaysia inntil han 30. november 1989 kom til Norge som kvoteflyktning.
- (3) Ved ankomsten ble det opplyst at A kom sammen med foreldrene sine, men senere ble det overfor norske myndigheter hevdet at han kom sammen med sin onkel og tante. En DNA-analyse av 2. februar 2001 avklarte at personene A kom sammen med, var hans biologiske foreldre.
- (4) Videre ble det fra ankomsten av opplyst at A var født 0.0.1980. Ved vedtak 4. januar 1995 av Sentralkontoret for folkeregistrering ble fødselsdatoen – etter begjæring fra A og medisinske undersøkelser – endret til 0.0.1977. As reelle alder ved ankomsten var følgelig 12 år og 10 måneder, men han ble i over fem år ansett for å være tre og et halvt år yngre enn han faktisk var.
- (5) A fikk oppholdstillatelse for ett år da han kom til Norge. Tillatelsen ble senere forlenget. Imidlertid søkte ingen om fornyet oppholdstillatelse for A for 1992 og 1993. En søknad om bosettingstillatelse ble derfor avslått i 1994, men A ble innvilget ny oppholdstillatelse.

- (6) Ved Oslo byretts dom 11. april 1997 i den såkalte Oslo S-saken ble A dømt for medvirkning til fire legemsbeskadigelser, den mest alvorlige med døden til følge. A var også tidligere straffet for blant annet legemskrenkelser, jf. Nedre Romerike herredsretts dom 1. september 1995.
- (7) Den 27. oktober 1997 fikk A forhåndsvarsel om utvisning fra Utlendingsdirektoratet. Direktoratet fattet vedtak om utvisning og tilbakekall av flyktningstatus 11. september 1998. Etter klage fra A opprettholdt Justisdepartementet 9. juni 2000 vedtaket. A begjærte omgjøring av vedtaket i klagesaken. Den 25. april 2001 besluttet Utlendingsnemnda ikke å omgjøre Justisdepartementets vedtak.
- (8) A tok ut stevning ved Oslo tingrett mot staten ved Utlendingsnemnda med påstand om at Utlendingsnemndas vedtak var ugyldig. Oslo tingrett avsa 23. oktober 2003 dom med slik domsslutning:
- ”1. Staten v/Utlendingsnemnda frifinnes.
2. A dømmes til innen to uker fra dommens forkynnelse å betale saksomkostninger til staten v/Utlendingsnemnda med kr 22.100 – tjuetotusenett hundrekroner. Ved forsinket oppgjør påløper renter etter forsinkelsesrenteloven fra forfall til betaling skjer.”
- (9) Den 14. juni 2004 ble A uttransportert fra Norge og returnert til Vietnam, hvor han har oppholdt seg siden.
- (10) A anket Oslo tingretts dom til Borgarting lagmannsrett, som 11. september 2004 avsa dom med slik domsslutning:
- ”1. Utlendingsnemndas vedtak av 9. juni 2000 kjennes ugyldig.
2. Staten v/Utlendingsnemnda dømmes til å betale A saksomkostninger for tingretten og for lagmannsretten med 166 342 – etthundreogsekstisekstusentrehundreogførtito – kroner med tillegg av rente etter forsinkelsesrenteloven § 3 første ledd første punktum fra forfall og frem til betaling skjer.”
- (11) Staten ved Utlendingsnemnda har anket lagmannsrettens dom til Høyesterett. Anken gjelder lagmannsrettens rettsanvendelse.
- (12) A har frafalt to rettslige anførsler om brudd på Den europeiske menneskerettskonvensjon (EMK) artikkel 8 om retten til familieliv og om usaklig forskjellsbehandling. Som ny anførsel for Høyesterett anfører A at prøvingen av forholdsmessighetsvurderingen etter utlendingsloven § 29 andre ledd skal skje etter forholdene på domstidspunktet i den utstrekning det gjelder omstendigheter som var pretendert på vedtakstidspunktet. A har også endret påstanden noe.
- (13) Saken er for Høyesterett behandlet sammen med sak nr. 2004/1629 (HR-2005-00374-A).
- (14) *Staten ved Utlendingsnemnda* har i det vesentlige anført:

- (15) Lagmannsretten har lagt til grunn en for mild norm ved forholdsmessighetsvurderingen etter utlendingsloven § 29 andre ledd. Etter Høyesteretts praksis skal det – i tråd med forarbeidene – svært mye til før utvisning av en utlending som er dømt for meget alvorlig kriminalitet, er et uforholdsmessig tiltak; det kreves uvanlig stor belastning for utlendingen selv eller hans familie.
- (16) Sett i forhold til de meget alvorlige straffbare handlinger A er domfelt for, fremstår ikke utvisningen som uforholdsmessig for A eller familien hans. As alder da han kom til Norge – 12 år og 10 måneder – er av sentral betydning, men er ikke tilstrekkelig til å gjøre vedtaket uforholdsmessig. Lovgiver har ikke lovfestet noen nedre aldersgrense ved ankomst som skal beskytte mot utvisning. En slik grense kan heller ikke utledes av rettspraksis, forvaltningspraksis eller praksis fra Den europeiske menneskerettsdomstol (EMD). A er ikke godt integrert i Norge. Han er nå voksen, har ikke ektefelle eller barn og har tilknytning til hjemlandet. EMK artikkel 8 om retten til familieliv er ikke krenket, og A er ikke behandlet strengere enn det som er alminnelig praksis i Norge. Vedtaket er gyldig.
- (17) Staten ved Utlendingsnemnda har lagt ned slik påstand:
- ”Staten v/Utlendingsnemnda frifinnes.”**
- (18) A har i det vesentlige anført:
- (19) Vilkårene for utvisning i utlendingsloven § 29 første ledd bokstav c er isolert sett oppfylt, men utvisningen er et uforholdsmessig tiltak overfor A, jf. § 29 andre ledd. Høyesterett må ved vurderingen av forholdsmessigheten kunne legge til grunn faktiske forhold som ble pretendert på vedtakstidspunktet, men som først har inntruffet i ettertid.
- (20) Det foreligger ingen avgjørelser av Høyesterett som underbygger at vedtaket om å utvise A er forholdsmessig. De saker Høyesterett har behandlet, dreier seg i det vesentlige om mer alvorlige straffbare forhold hvor de idømte straffer er strengere. Dersom utvisning av A anses som forholdsmessig, vil det også innebære en utvidelse i forhold til forvaltningspraksis.
- (21) Straffen i Oslo S-saken er usedvanlig mild konsekvensene tatt i betraktning og underbygger at det ikke dreier seg om alvorlig kriminalitet for hans del. De fornærmede var tungt bevæpnet og opptrådte svært provoserende. A var blitt skutt etter. Han hadde ikke våpen og kan ikke selv ha skadet noen.
- (22) Ved en feil fra barnevernets side ble det ikke søkt om bosettingstillatelse for A. Hadde han hatt slik tillatelse, ville ettårsfristen i utlendingsloven § 30 andre ledd bokstav b vært oversittet, og utvisning ville ha vært utelukket.
- (23) Sentralt er det at A var 9 år da han forlot Vietnam, og at han har bodd i Norge siden han var 12 år. Da Justisdepartementet fattet vedtaket, hadde han bodd i Norge i 11 år. Han har foreldre, søsken og andre nære slektninger i landet og har hatt det meste av sin skolegang her. A har liten tilknytning til Vietnam. Han har ingen rettigheter der, har ingen steder å bo og mottar ingen støtte.

- (24) Et særlig hensyn er at det dreier seg om ”norskskapt kriminalitet”. A kom svært ung til Norge. Han hadde hatt dramatiske opplevelser og fikk store problemer, blant annet fordi det feilaktig ble lagt til grunn at foreldrene hans bodde i Vietnam, og at han var flere år yngre enn han faktisk var. Han fikk verken hjelp til å skaffe bostedstillatelse eller den psykologiske og pedagogiske oppfølging han trengte. Da A kom til Norge som kvoteflyktning, tok norske myndigheter på seg et særskilt ansvar. Dette ansvaret må myndighetene stå ved nå.
- (25) A har lagt ned slik påstand:
- ”1. **Justisdepartementets vedtak av 9. juni 2000 og Utlendingsnemndas beslutning av 25. april 2001 om ikke å omgjøre dette vedtaket, kjennes ugyldige.**
 2. **Lagmannsrettens dom, domsslutningens punkt 2, stadfestes.**
- Subsidiært: Lagmannsrettens dom stadfestes.”**
- (26) *Jeg har under sterk tvil kommet til at Justisdepartementets vedtak 9. juni 2000 og Utlendingsnemndas beslutning 25. april 2001 om ikke å omgjøre Justisdepartementets vedtak er ugyldige, og at lagmannsrettens dom må stadfestes.*
- (27) Isolert sett er vilkårene for utvisning i utlendingsloven § 29 første ledd bokstav c oppfylt: A er her i riket ilagt straff for forhold som kan føre til fengselsstraff i mer enn tre måneder. Det sentrale spørsmålet er om utvisning likevel er i strid med forholdsmessighetskravet i utlendingsloven § 29 andre ledd første punktum, slik bestemmelsen var bygget opp før lovendringen 2. juli 2004 nr. 67, og som lyder slik:
- ”Utvisning etter første ledd bokstav a, b, og c besluttet ikke dersom det i betraktning av forholdets alvor og utlendingens tilknytning til riket vil være et uforholdsmessig tiltak overfor utlendingen selv eller de nærmeste familiemedlemmene.”**
- (28) Når det gjelder Høyesteretts prøvingskompetanse i saker av denne art, forholdet til Den europeiske menneskerettskonvensjon (EMK) artikkel 8 om retten til familieliv og de retningslinjer av mer generell art som er trukket opp i høyesterettspraksis, viser jeg til førstvoterendes redegjørelse for dette i sak nr. 2004/1629 (HR-2005-00374-A), som jeg slutter meg til.
- (29) Jeg ser først på spørsmålet om hvilken betydning utlendingens alder ved ankomsten til Norge generelt sett har ved forholdsmessighetsvurderingen. Utlendinger som er født i riket, og som senere uavbrutt har hatt fast bopel her, kan ikke utvises, jf. utlendingsloven § 30 første ledd. Ut over denne bestemmelsen – som ikke er aktuell i vår sak – har loven ingen regler som uttrykkelig hindrer at en utlending som var svært ung da han kom til Norge, utvises herfra.
- (30) Utvalget som har utredet ny utlendingslov, går i NOU 2004: 20 side 316 ikke inn for å innføre noe absolutt vern mot utvisning for utlendinger som har særlig lang botid i landet eller har kommet hit i ung alder. Utvalget viser til at slike omstendigheter alltid vil være vesentlige momenter ved forholdsmessighetsvurderingen. Etter utvalgets syn vil absolutte regler gi for liten fleksibilitet, særlig når en utlending som har begått alvorlig kriminalitet, har sterk tilknytning til hjemlandet. – Foreløpig er det ikke fremmet lovforslag på bakgrunn av utvalgets utredning.

- (31) Utlendingsloven § 29 ble endret ved lov 2. juli 2004 nr. 67. Formålet var særlig å utvide adgangen til å utvise utlendinger som har utøvd familievold, og lovendringen har ingen direkte betydning i vår sak. I Ot.prp. nr. 51 (2003–2004), som lå til grunn for lovendringen, uttaler departementet seg imidlertid på side 24 mer generelt om forholdsmessighetsvurderingen som skranke for utvisning. Her heter det blant annet:
- ”Jo mer alvorlig kriminalitet det er tale om, desto mer skal det til av belastning for den utviste selv eller dennes familie før det blir karakterisert som et uforholdsmessig tiltak. ... I saker der utlendingen har bodd lenge i Norge og i tillegg kom til landet som barn, kreves det svært mye av det straffbare forholdet før utlendingsmyndighetene reagerer med utvisning. En av grunnene til dette er blant annet at det norske samfunn må ta et større ansvar for den kriminelle løpebane når utlendingen har hatt sin barndom i Norge.”**
- (32) Lagmannsretten synes i vår sak å ha lagt større vekt på denne uttalelsen enn det er grunnlag for. Lest i sammenheng oppfatter jeg uttalelsen i forarbeidene som en beskrivelse av hvilke momenter som blir vektlagt i praksis, og ikke som et uttrykk for noe ønske om å endre utgangspunktet om at det ved meget alvorlig kriminalitet skal svært mye til for at utvisning er uforholdsmessig. Men samtidig underbygger uttalelsen at alder ved ankomst er et sentralt moment ved forholdsmessighetsvurderingen.
- (33) Noen absolutt aldersgrense kan heller ikke utledes av høyesterettspraksis, forvaltningspraksis eller praksis av Den europeiske menneskerettsdomstol. Som eksempler nevner jeg sakene i Rt. 1996 side 561 og side 568, som begge gjaldt utlendinger som kom til Norge 12 år gamle. Høyesterett fant i begge saker utvisningsvedtaket gyldig, og utlendingenes klager til EMD ble avvist som ”inadmissible”.
- (34) Ung alder ved ankomst til Norge er etter dette ikke noe absolutt hinder for utvisning, men er et sentralt moment ved den sammensatte vurderingen av om utvisning er et uforholdsmessig tiltak.
- (35) Jeg går nå over til den konkrete vurderingen av om utvisning av A er et uforholdsmessig tiltak. Jeg kan ikke se at det har skjedd faktiske endringer i tiden etter Utlendingsnemndas vedtak som kaster et nytt lys over de vedtak som er truffet. Derfor finner jeg ikke grunn til å gå nærmere inn på spørsmålet om Høyesterett ved prøvingen av forholdsmessighetskravet kan bygge på faktiske omstendigheter som har inntrådt etter vedtakstidspunktet.
- (36) Først ser jeg på alvoret og karakteren av de forhold A er funnet skyldig i:
- (37) I 1995 ble A dømt for tre voldsforbrytelser; to overtredelse av § 229 første ledd første straffalternativ, jf. § 232 og én overtredelse av § 228 første ledd, jf. § 232. Han hadde stukket to personer med kniv. Den ene fikk sår i armen og i magen, den andre kutt i låret. Videre hadde han slått en person i hodet med en jernstang. A ble også dømt for innbruddstyveri av en del tobakksvarer (§ 258, jf. § 257 om grovt tyveri), og for å ha knust et butikkvindu (§ 291 om skadeverk).
- (38) Straffen ble satt til fengsel i 6 måneder, hvorav 5 måneder ble gjort betinget. Ved straffutmålingen ble det lagt vekt på at den voldelige atferden syntes å ha sammenheng med As vanskelige bakgrunn, på As unge alder og på ”det faktum at han har oppholdt seg

i 9 måneder på en institusjon under barnevernet for voldsforbrytelsene, hvorav 3 måneder under konstant overvåkning”.

- (39) I Oslo S-saken fra 1997 ble A funnet skyldig i medvirkning til fire voldsforbrytelser; to overtredelser av straffeloven § 229 tredje straffalternativ, jf. § 232 og to overtredelser av § 229 andre straffalternativ, jf. § 232. Alle forholdene skjedde natt til søndag 10. september 1995 utenfor Oslo Sentralbanestasjon i et gjengoppgjør mellom ungdommer av henholdsvis vietnamesisk og blant annet thailandsk opprinnelse.
- (40) Fire personer fra den thailandske gjengen ble alvorlig skadet: En person ble stukket i ryggen og skulderpartiet med kniv og døde av forblødning. En annen ble stukket i ryggen og armen og fikk livstruende indre blødninger. To personer ble skutt i henholdsvis låret og brystet, samt stukket/skåret flere steder. Begge ble påført skader som medførte mer enn to ukers sykdom og/eller arbeidsudyktighet.
- (41) Om As rolle under gjengoppgjøret heter det i Oslo byretts dom:

”På bakgrunn av bl.a. As forklaring og forklaring til tiltalte nr 11, ..., legger retten til grunn at B siktet på A med pistolen. Videre at han skjøt mot bakken ved siden av A. ...

...

A forklarte videre at han rett før han kom opp hørte enda ett eller to skudd. Da han kom opp, så han en thailender som lå på bakken mens en vietnameser bøyde seg over ham. Tiltalte løp bort og sparket thailenderen. En person som så norsk ut, kom mot tiltalte. Vedkommende hadde noe som så ut som et våpen som var pakket inn i avisblad. Tiltalte måtte da reagere først. Han slo vedkommende før vedkommende kunne bruke våpen mot ham. ...

...

Retten er overbevist om at A i Nygaten bestemte seg for at han sammen med andre skulle angripe og skade ”thailenderne”. Retten er videre overbevist at det mellom A og flere andre vietnamesere oppsto en felles forståelse om å angripe og skade ”thailenderne”. ...

Retten er overbevist om at tiltalte og de øvrige aktive vietnameserne handlet med det forsett å skade ”thailenderne”. Retten er videre overbevist om at det i dette lå et forsett om å påføre alvorlig skade.

Tiltalte har ved sin egen forklaring erkjent, og retten legger til grunn, at han var en aktiv deltager på plataet. ... Det var ”thailenderne” som på det tidspunkt måtte forsvare seg. A var ikke i noen nødvergesituasjon.

Ved sin aktivitet var tiltalte med på å styrke de andres forsett om å angripe og skade ”thailenderne”, samt bidro til at handlingene ble utført. Retten er overbevist om at A selv var klar over dette, så vel som han var bevisst på at heller ikke han ville ha deltatt uten at det var flere om det.

Retten har ikke klare holdepunkter for hvilke skader tiltalte selv har påført. På bakgrunn av den felles forståelsen om å beskadige ”thailenderne” blir han imidlertid strafferettslig ansvarlig for samtlige lovovertridelser som gruppens øvrige medlemmer begår, jfr Rt 1974 s 1042.”

- (42) A er altså dømt for medvirkning til meget alvorlige forbrytelser med en samlet strafferamme på 16 år og 6 måneder, jf. dagjeldende § 62 i straffeloven. Straffen ble satt til fengsel i 3 år, hvorav 2 år betinget. Den ubetingede delen ble ansett avsonet ved varetekt. Straffen var en fellesstraff med dommen fra 1995 av Nedre Romerike herredsrett. Ved straffutmålingen ble det i formildende retning langt vekt på at den

”thailandske gruppen i ikke liten grad oppførte seg provoserende overfor vietnameserne”, blant annet ved at de ”utløste pistolskudd på en høyst uforsvarlig og skremmende måte”.

- (43) Ved vurderingen av de straffbare handlinger A er dømt for, legger jeg vekt på at han selv ikke ble funnet skyldig i å utføre de skadevoldende handlingene i Oslo S-saken. Men byretten fant det klart at han hadde et medansvar for den alvorlige volden som ble begått. Dommen fra 1995 viser dessuten at heller ikke A selv går av veien for å utøve vold med særlig farlig redskap. Tyveriet og skadeverket legger jeg mindre vekt på.
- (44) A fikk i tiden mellom dommen i Oslo S-saken og Justisdepartementets vedtak 9. juni 2000 ytterligere tre strafferettslige reaksjoner, nå for mindre alvorlige forhold. Han har vedtatt to forelegg utferdiget 16. september 1998 og 1. februar 2000 for henholdsvis besittelse av narkotika, kjøring uten førerkort og ulovlig spill, og for ulovlig besittelse av en politiskanner. Den 22. april 2000 fikk han en betinget påtaleunndlatelse for kjøp og bruk av rohypnoltabletter og oppbevaring av mindre kvanta hasjisj og amfetamin. Forholdene viser at A heller ikke etter Oslo S-saken har innrettet seg etter norske regler. Likevel finner jeg ikke å kunne legge særlig vekt på disse mindre alvorlige forholdene ved spørsmålet om varig utvisning fra Norge.
- (45) Som jeg tidligere har vært inne på, er As unge alder ved ankomsten til Norge et vesentlig moment ved forholdsmessighetsvurderingen. Han var bare 9 år da han forlot Vietnam, og 12 år og 10 måneder da han kom til Norge. Han hadde bodd i Norge i 8 år da han fikk varsel om utvisning.
- (46) Alder ved ankomst og botid i Norge må ses i sammenheng med As tilknytning til Norge og Vietnam. A har mesteparten av sin nære familie i Norge, har hatt det meste av sin skolegang her og snakker norsk. En viss tilknytning har han også til Vietnam. Han har noe familie i landet og snakker vietnamesisk. I Norge var han også med i et vietnamesisk gjengmiljø. Likevel har A etter mitt syn nå klart sin sterkeste tilknytning til Norge, og det medfører atskillige problemer for ham å bo i Vietnam.
- (47) A kom til Norge som kvoteflyktning med vanskelige opplevelser bak seg og fikk store psykiske og sosiale problemer. Til tross for klare varskorop, blant annet fra As lærer, tyder mye på at A ikke fikk den hjelpen han trengte av norske myndigheter. Problemene skyldtes riktignok til dels at det ble gitt gale opplysninger om As alder og slektskapsforhold. Situasjonen synes imidlertid fremtvunget av As familie, og kan – på grunn av As unge alder da opplysningene ble gitt – etter mitt syn ikke bebreides ham.
- (48) Norske myndigheter må være forberedt på at kvoteflyktninger kan ha en bakgrunn som gjør tilpasningen til Norge vanskeligere enn vanlig – særlig når flyktningen kommer til Norge i ung alder – og myndighetene har et ansvar for at unge kvoteflytninger får tilstrekkelig hjelp til å takle sin nye livssituasjon. Dette tilsier etter mitt syn at man bør være noe mer forsiktig med å utvise kvoteflyktninger som har kommet til Norge i ung alder, enn man ellers ville ha vært.
- (49) Under atskillig tvil har jeg kommet til at utvisning av A er et uforholdsmessig tiltak, og at vedtakene om å utvise ham er ugyldige. Siden jeg etter rådslagningen vet at jeg er i mindretall, former jeg ingen konklusjon.

- (50) Dommer **Bruzelius**: Jeg er blitt stående ved at utvisning ikke er et uforholdsmessig tiltak overfor A, og at staten v/Utlendingsnemnda blir å frifinne, slik også tingretten kom til.
- (51) Når jeg har kommet til et annet resultat enn førstvoterende, skyldes dette at jeg bedømmer de straffbare handlinger A har begått som alvorligere enn førstvoterende gjør, og at resultatet ved avveiningen av forholdenes alvor opp mot de tilknytningshensyn som taler mot utvisning, da blir et annet.
- (52) For øvrig er jeg i det vesentlige enig med førstvoterende, og jeg slutter meg til hennes generelle bemerkninger om betydningen av at utlendingen kom til Norge i ung alder. Det ligger i dette at forholdsmessigheten i en slik sak i betydelig grad vil stå på vurderingen av det straffbare forholds grovhet og karakter.
- (53) De voldshandlinger A ble dømt for ved Nedre Romerike herredsretts dom 1. september 1995 var flere og grove. Ved en anledning stakk han to menn med kniv, ved en annen anledning slo han en mann i hodet med en jernstang. Da knivstikkingen fant sted, var han i følge med en gjeng vietnamesere. Natt til 10. september 1995, kort tid etter hovedforhandlingen og dommen i herredsretten, begikk han nye straffbare forhold i den saken som benevnes som Oslo S-saken, og som ble pådømt 11. april 1997 i Oslo byrett. Det dreide seg, som førstvoterende redegjør nærmere for, om gjengkriminalitet med kniver og skytevåpen, som ledet til at en person døde, en ble påført livstruende indre blødninger og to ble alvorlig skadet. Dømfellelsen gjaldt riktignok medvirkning, men ved denne form for kriminalitet er medvirkning særlig alvorlig. Det er nettopp deltagelsen fra mange som gjør gjengkriminalitet så farlig. Og det dreide seg altså for As vedkommende om gjentatt voldskriminalitet.
- (54) Lagmannsretten bemerker at de straffbare handlinger A har gjort seg skyldig i ikke har samme preg av kynisk gjennomtenkning og planlegging som ofte særpreger alvorlig narkotika- og seksualforbrytelser, som har vært utvisningsgrunnlaget i de saker Høyesterett tidligere har behandlet. I forhold til de hensyn som ligger bak utvisningsreglene, kan jeg ikke se at alvorlig voldskriminalitet, selv om den ikke er resultat av planlegging, generelt sett bør bedømmes annerledes enn narkotika- og seksualforbrytelser. De straffbare handlingenes alvor understrekes her av den høye strafferammen.
- (55) De forhold A senere har pådradd seg, er riktignok hver især mindre graverende. Men etter mitt syn har de likevel betydning, dels fordi de viser at A ikke hadde lagt kriminaliteten bak seg og innrettet seg etter norske regler, dels fordi det blant annet gjelder gjentatt befatning med narkotiske stoffer.
- (56) Når de straffbare forhold A har begått ses i sammenheng, dreier det seg etter min mening om meget alvorlig kriminalitet av en slik karakter at det skal svært mye til for å karakterisere en utvisning som uforholdsmessig. Selv om det foreligger klare tilknytningshensyn som taler mot utvisning, er min konklusjon at utvisningen ikke er et uforholdsmessig tiltak og at utvisningsvedtaket derfor er gyldig.
- (57) Tingrettens dom, domsslutningens punkt 1, blir etter dette å stadfeste. Saken har reist prinsipielle spørsmål, og statens påstand forstås slik at det ikke kreves saksomkostninger for noen instans. A har hatt fri sakførsel for Høyesterett.

(58) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. Tingrettens dom, domsslutningens punkt 1, stadfestes.
2. Saksomkostninger tilkjennes ikke for noen instans.

(59) Dommer **Oftedal Broch:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende, dommer Øie.

(60) Dommer **Mitsem:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med annenvoterende, dommer Bruzelius.

(61) Dommer **Gjølstad:** Likeså.

(62) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. Tingrettens dom, domsslutningens punkt 1, stadfestes.
2. Saksomkostninger tilkjennes ikke for noen instans.

Riktig utskrift bekreftes: